

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 21/02/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 43

Người học Phật nếu đạt được tâm nguyện giải hành tương ưng với Phật thì sẽ không gặp chướng ngại đối với pháp thế gian và xuất thế gian, dù chưa học giảng Kinh mà vẫn giảng được tốt. Trong quá trình hoằng pháp, phải khéo léo khiến người nghe hoan hỉ thì họ mới bằng lòng tu học. Khi đi hoằng pháp cần giữ ba nguyên tắc mà Hòa Thượng chỉ dạy thì pháp duyên sẽ thù thắng.

Hòa Thượng nói: ***“Chỉ cần tâm nguyện giải hành tương ưng với Phật Bồ Tát thì cho dù chúng ta không học giảng Kinh vẫn có thể giảng được tốt. Tâm địa của Phật thanh tịnh, chân thành, rộng lớn, từ bi cho nên chúng ta phải chăm chỉ học tập tâm nguyện giải hành của Phật.”***

“Làm được như vậy thì chúng ta đều không có chướng ngại đối với tất cả thế gian pháp hay xuất thế gian pháp. Nếu tâm hạnh của chúng ta không tương ưng thì không cách gì có thể vào sâu được cảnh giới của Phật.”

Hòa Thượng muốn nói rằng nếu chúng ta không chăm chỉ học tập khiến tâm hạnh của mình không tương ưng với tâm nguyện giải hành của Phật thì chúng ta không thể cảm nhận sâu sắc lời Phật nói trên Kinh. Nếu tương ưng thì cho dù không học giảng Kinh thì vẫn giảng được.

Người đó với bề ngoài có vẻ không phải là một nhà thông thạo nhưng hành động thể hiện lại giống như Phật Bồ Tát làm. Hòa Thượng Hải Hiền là một ví dụ cho lời nói này của Hòa Thượng. Ngài là một lão nông không biết chữ, không biết làm pháp sự đạo tràng nhưng mọi việc của Ngài đều ***“vì chúng sanh mà lo nghĩ”***.

Hòa Thượng Tịnh Thuận ở Tổ Đình Phước Hậu cũng vậy. Ngài như một lão nông giản dị. Tuy đứng đầu Tổ đình nhưng chỉ xem mình là học trò nên căn dặn mọi người sau khi Ngài mất, không cần cúng giỗ, làm tuần thất và không quàng thân xác này ở tổ đường mà ở nơi học đường. Ngài đã làm ra biểu pháp khiêm cung. Ngài từng nói: ***“Đừng tu quanh tu quẹo, đừng tu lợi tu danh, đừng tu dục tu tình, đừng tu gian tu dối”***.

Hòa Thượng khẳng định chỉ cần tâm nguyện giải hành của chúng ta tương ưng với Phật Bồ Tát thì chúng ta sẽ không có chướng ngại đối với tất cả các pháp thế gian và xuất thế gian. Chướng ngại là ở nơi mình. Hòa Thượng là minh chứng cho điều này.

Ngài mới học hết trung cấp nhưng những lời Kinh pháp Ngài để lại có lẽ học đến hai đời mới hết.

Hòa Thượng lại dạy: **“Đối với những người chưa biết hoặc những nhân sĩ có sự hiểu lầm đối với Phật pháp thì khi chúng ta nói Phật pháp, chúng ta nên tận lực tránh đi danh tướng (hình thức) vì như thế càng làm người ta ngộ nhận sâu hơn đối với Phật pháp. Ví dụ chúng ta không nên nhắc đến Phật, Bồ Tát với họ mà nói đến cách hiểu thế nào cho chính xác mối quan hệ giữa con người đối với vũ trụ nhân sanh.”**

Ý Hòa Thượng là đối với người chưa tin ưa hoặc hiểu lầm về Phật pháp thì chúng ta không nên nói suông mà thiên về thật làm, lại càng không nói đến cảm ứng và sự thù thắng của việc học Phật vì họ sẽ thêm hiểu lầm. Chúng ta sẽ nói với họ về việc con người làm thế nào nhận biết được vũ trụ nhân sinh? Làm thế nào để đối đãi phù hợp trong mối quan hệ giữa người với người, người với đại tự nhiên và người với quỷ thần.

Hòa Thượng nói **“Khi chúng ta giới thiệu Phật pháp cho người thì làm sao để họ sanh tâm hoan hỷ tiếp nhận Phật pháp, tiếp theo họ bằng lòng tu học Phật pháp”**. Chúng ta cần có trí tuệ mới có thể áp dụng được cách thức khéo léo trong tiếp cận với chúng sanh. Ví dụ như việc chúng ta gói bánh ú cúng dường khiến mọi người đều vui và ấn tượng từ đó họ tìm hiểu những con người này là ai, họ học gì, nghe gì? Chúng ta hết sức dụng tâm tinh cần, mật thiết, kỹ lưỡng chứ không tùy tiện thì chắc chắn việc làm của chúng ta sẽ cảm ứng được mọi người.

Hòa Thượng dạy: **“Đối với bất cứ đạo tràng nào cũng không nên lưu luyến. Nơi nào có nhân ngã thị phi thì nơi đó không có thanh tịnh, vì thế, cho dù một bộ Kinh giảng chưa xong ở đó thì cũng không cần phải giảng viển mãn. Quan trọng nhất là phải giữ gìn thân tâm mình thanh tịnh.”**

Lời dạy này của Hòa Thượng có liên quan đến một sự việc là khi Ngài đang giảng Kinh Lăng Nghiêm nhưng nơi đó bỗng xảy ra tranh chấp, Hòa Thượng bạch hỏi Thầy Lý Bình Nam thì được Thầy khuyên là không giảng nữa mà đi về. Giảng nữa cũng không lợi ích vì họ không nghe.

Hòa Thượng căn dặn chúng ta giữ tâm thanh tịnh. Tuy nhiên, chúng ta có tập khí sâu nặng là đến thế gian thì liền lưu luyến thế gian mặc dù sẽ có một ngày chúng ta bắt buộc phải ra đi. Đây là lý do người học Phật khá nhiều nhưng thành tựu quá ít. Hòa Thượng nhắc đến việc không lưu luyến đạo tràng nhưng hiểu rộng là không nên lưu luyến mọi thứ.

Hòa Thượng chỉ dạy: **“Chúng ta làm việc hoằng pháp và đến bất cứ nơi đâu cũng phải giữ ba nguyên tắc thì pháp duyên sẽ thù thắng và chúng sanh mới được nhiều lợi ích. Thứ nhất là không được nhận người của người. Thứ hai là tất cả những gì cần dùng thì nơi đó sẽ cung cấp cho mình nên tài vật có được thì phải để**

lại nơi đó không mang đi. Thứ ba là không kết thân với người nơi đó mà chỉ một lòng hướng đạo. Có thể làm được ba điểm này thì đi đâu người ta cũng hoan nghênh!

Không nhận người của người là không nên đến chỗ người ta hoằng pháp rồi nhận luôn đệ tử quy y của người ta tức mình lấy người của người ta. Không kết thân với người nơi đó chính là không kết thân với người giàu có là đại thí chủ của người ta. Hòa Thượng dạy là chỉ một lòng hướng đạo, đến để phục vụ, cũng không cần hỏi han soi mói thêm điều gì.

Bản thân người hoằng pháp phải hiểu sâu nhân quả: “*Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định*” – Một bữa ăn, ngụm nước đều do tiền định tức phước báu định hay “*Lưới trời lồng lộng không sót một mảy bụi.*” Vậy thì, những gì chúng ta bỏ ra mà không nhận bằng tiền thì nhận bằng phước báu và những gì chúng ta nhận mà không trả bằng tiền thì phải trả bằng phước báu của chính sinh mạng mình.

Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta và chính Ngài là người đã thực hiện rất viên mãn việc này nên pháp duyên Ngài rất thù thắng, nơi nơi chốn chốn ai cũng hoan nghênh Ngài. Ngài đi đến đâu cũng được cúng dường nhưng tài vật đáng để nhận mà Ngài cũng không nhận, Ngài để lại cho người tại nơi mình đến giảng pháp. Ngài đến không không và đi cũng không không.

Còn chúng ta, nếu pháp duyên không thù thắng lại hay gặp chướng ngại thì phải hiểu rằng tâm nguyện giải hành của chúng ta chưa tương ứng với Phật Bồ Tát Thánh Hiền. Chướng ngại là do chúng ta nên phải biết quán chiếu liệu mình có đang phát huy chuẩn mực Thánh Hiền hay phát huy sự “*tự tư tự lợi*”, có phải mình đang hoằng truyền bá đồ riêng hay không?

Vì vậy, nếu như có chướng ngại thì hoàn toàn là từ nơi tham cầu của chúng ta. Nếu người ta biết chúng ta không tham cầu, không đến để tranh giành đệ tử, cũng không lấy danh lợi thì chắc chắn ai cũng hoan nghênh mình đến. Hòa Thượng nói chúng ta chỉ cần pháp tòa còn danh lợi, tiền tài thì dành hết cho người ta, thậm chí muốn đạo tràng thì nhường cả đạo tràng. Vậy thì, tuyệt nhiên không có chướng ngại.

Nếu chúng ta có chướng ngại, chúng ta biết rằng tâm nguyện giải (hiểu) hành (làm) của mình không giống với Phật Bồ Tát nên phải cố gắng làm cho giống. Đối với Thánh Hiền cũng vậy. Khi tâm chúng ta không rộng mở thì chướng ngại trùng trùng. Nếu có thể mở rộng tâm lượng thì tận hư không khắp pháp giới đều ở nơi nguồn tâm mà lưu xuất.

Chúng tôi từng nói rằng trong tương lai, chúng ta không cần phải khổ sở đi mở trường mà sẽ có người mở trường sẵn và mời mình đến. Hiện tại, khu vực phía Nam dần dần đều là như vậy. Như ở Sóc Trăng, vườn rau sẵn cả 1000m² đất nhưng vì chưa

có người quản lý nên chúng ta chỉ làm 300m². Rồi lớp Kỹ Năng Sống đã hình thành ở Sóc Trăng, sắp tới ở Trà Ôn – Vĩnh Long và Gia Lai.

Ở Gia Lai, quý Thầy nói: “*Việc gì thì việc, lớp Kỹ Năng sống nhất định phải mở trước. Kể cả làm rộng để thanh thiếu niên đến ở và trải qua rèn luyện kỹ năng sống thì quá tốt*”. Diện tích sử dụng ở đây lên tới 6000m², riêng sân chơi có mái che là 1000m². Quý Thầy khẳng định mọi thứ Thầy lo hết, Thầy sẽ bảo học trò của Thầy lo chu đáo kể cả phải tốn kém, người của Hệ thống chúng ta chỉ cần đến vận hành.

Một khi chúng ta đã mở rộng tâm lượng thì chỉ e sức không đủ, còn nếu đủ sức thì chúng ta sẽ làm được rất nhiều việc. Năm vừa rồi, chúng ta đã mở thêm ba vườn rau. Năm nay, chúng ta sẽ mở tiếp 2-3 vườn nữa. Chúng ta có nguyện vọng trong tương lai nơi nào có 100 người ăn chay thì nơi đó có một lò đậu. Ý niệm này ban đầu chỉ là vọng tưởng nhưng chúng ta đang biến nó thành sự thật. Hiện tại chúng ta đã lắp đặt được 15, 16 dây chuyền sản xuất đậu phụ.

Ngay đầu năm mới, vào mùng 2 và mùng 5 Tết thật là cảm động khi những huynh đệ trong hệ thống chúng ta chẳng nghĩ đến Tết, chỉ biết nghĩ đến người khác nên đã lắp đặt hai dây chuyền đậu phụ tại Tiền Giang và Buôn Hồ-Đắc Lắc. Tâm thái này hoàn toàn tương ứng với tâm nguyện giải hành của Phật. Ai cũng nghĩ đến mình, đến ngày Tết của mình rồi ngày Tết cũng vẫn qua đi một cách vô tình dù tâm hồn vẫn còn đang hân hoan đón xuân. Chúng tôi đã trải qua gần 60 cái Tết, lúc nhỏ thì không cảm nhận gì nhưng gần đây, sau những ngày Tết, chúng tôi cảm thấy sự trống vắng thoáng đến. Cho nên chúng ta cần những ngày Tết thật sự ý nghĩa.

Cư sĩ Lâm Xinh-ga-po cung cấp món ăn miễn phí cả tuần cho người dân. Hằng tháng họ làm từ ngày mùng 1 đến ngày 30, riêng năm mới họ nghỉ ngày mùng 1 đầu năm. Hòa Thượng chỉ dạy như vậy chưa viên mãn. Viên mãn là làm việc không có ngày nghỉ, phải tặng quanh năm suốt tháng. Từ đó về sau, nhà ăn ở Cư sĩ Lâm đã làm như Hòa Thượng chỉ dạy.

Chúng ta hiểu rằng chỉ có người với tâm hạnh luôn nghĩ đến chúng sanh mới hoàn toàn hy sinh phụng hiến đến như thế. Chúng ta lại quán sát chính mình, luôn chỉ nghĩ đến “*ta*” và “*cái của ta*” nên chúng ta đã sầu khổ bao nhiêu đời bao nhiêu kiếp. Nếu đến bây giờ, chúng ta vẫn như vậy, không một chút thay đổi thì biết đến bao giờ mình mới thoát khổ, đạt đến giải thoát.

Đầu năm nay đã hứa hẹn cho một năm đầy gánh vác nên mọi người phải phát tâm hơn nữa. Chúng ta nhìn vào tấm gương các tình nguyện viên Việt Nam ở châu Phi hay những người lính mũ nồi xanh Việt Nam tại Xu-Đăng sẵn sàng chịu mọi sự nguy hiểm đang rình rập đến tính mạng. Họ sẵn sàng đón cái Tết xa quê, cũng cố gắng nấu nồi bánh chưng và cắm cây nêu ngày Tết. Còn chúng ta chỉ làm việc trong nước và mới đi các tỉnh mà đã than khổ, vậy thì khi nào tâm nguyện giải hành của chúng ta mới tương

ung được với Phật Bồ Tát để đi làm Phật Bồ Tát, tương ứng với Thánh Hiền để đi làm Thánh Hiền.

Tùng lời khai thị của Hòa Thượng đã chỉ ra tập khí xấu ác trong vô lượng kiếp đến nay của chúng ta. Bài hôm trước Ngài sách tấn chúng ta khi phát tâm gánh vác việc hoằng pháp lợi sanh và thúc đẩy chuẩn mực Thánh Hiền thì cần có đức hạnh và học vấn. Nếu hai nội dung này chưa đủ thì không nên tự cảm thấy mình thấp hèn mà chỉ cần chân thành, khiêm hạ, cầu học, toàn tâm toàn lực mà làm thì sẽ được Tam Bảo gia trì.

Nhiều năm qua trên những chặng đường bôn ba, chúng tôi đều cảm nhận rằng dường như có một sự gia bị nào đó vì khi chúng tôi đến đâu cũng có người đưa tay ra tiếp giúp. Mấy ngày nữa chúng ta khai giảng Lớp Kỹ năng sống ở Tổ Đình Phước Hậu nhưng hiện tại công tác chuẩn bị cho lớp học đã được sắp xếp tinh tươm, sạch sẽ. Các trang thiết bị lớp học, đồ ăn thức uống và trang phục áo, mũ cờ đỏ sao vàng cho các em đều được chuẩn bị sẵn sàng, nhiều nhất có thể.

Sau khi khai giảng lớp học ở Trà Ôn, chúng tôi sẽ đi Gia Lai. Chuyến đi này, chúng tôi tin là 90% thành công nên đường càng xa thì gánh càng nặng, gánh càng nặng thì đường càng xa. Chúng tôi mong muốn người học Phật và học chuẩn mực Thánh Hiền mở rộng tâm lượng, phát tâm hơn nữa để gánh vác.

Chúng ta đã nghe bao nhiêu chuẩn mực Thánh Hiền nhưng chỉ là nghe qua vì cánh cửa tâm hồn của chúng ta đã đóng kín nên chẳng có tác dụng gì trong đời sống của mình. Đây cũng là nguyên nhân vì sao người học Phật rất đông mà người thành tựu lại ít - “*Bổn đạo thì đông nhưng thuyền dong (thuyền nhỏ) chở không đầy*”.

Cho nên Hòa Thượng nói việc quan trọng nhất phải có phẩm đức, đức hạnh tức là có sự tu dưỡng, nói và làm tương ứng với nhau. Học Phật mà chỉ dựa vào học vấn, bằng cấp, không dựa vào đức hạnh thì đó là Ma đạo chứ không phải là Phật đạo. Lục Tổ Huệ Năng không biết một chữ nhưng là một đời Tổ sư. Hòa Thượng Tịnh Không chỉ học hết trung cấp nhưng những gì Ngài làm cũng tương ứng như một vị Tổ sư. Từ lâu, ở Đông Thiên Mục Sơn đã đề tượng của Hòa Thượng lên vị trí là Tổ thứ 14 của Tịnh Độ Tông. Ngay thời hiện đại 4.0 này, chúng ta khó lòng tìm thấy một người như Hòa Thượng, cả đời giữ được tam bất quản: Không quản tiền, không quản việc, không quản người. Chúng ta hoàn toàn đồng tình với sự suy tôn của Đông Thiên Mục Sơn.

Bên cạnh phẩm đức đức hạnh, Hòa Thượng khuyên chúng ta phát tâm hoằng pháp phải trau dồi học vấn tức là không chỉ kiến thức trường lớp mà cả thường thức cũng phải được rèn luyện. Nhiều lần Hòa Thượng nói: “***Bạn nói bạn độ chúng sanh mà cơm bạn còn không biết nấu thì bạn độ ai***”. Việc nhỏ nhất như nấu cơm mà còn phải biết thì tất cả mọi việc khác lại càng phải biết làm.

Lời sách tấn của Hòa Thượng đưa ra trong bối cảnh nhân tài hoằng pháp không có, người kế thừa mạng mạch của Phật pháp và Thánh Hiền không có. Ngài động viên

chúng ta không nên tự ti nếu học vấn và đức hạnh không đủ thì chỉ cần dùng tâm khiêm hạ cầu học là được. Nếu trong lúc đang làm, chúng ta gặp được thiện tri thức thì phải cầu học với họ và cần cầu, thỉnh mời họ đứng ra để gánh vác.

Hòa Thượng cũng nói đến tầm quan trọng của việc học lịch sử. Thông qua lịch sử nước nhà, chúng ta biết đến nhiều tấm gương, trong đó có Vua Quang Trung anh minh, lỗi lạc, coi trọng hiền tài là nguyên khí quốc gia, được các nhà sử học đánh giá là hiếm có vị vua nào trong các triều đại lịch sử Việt Nam lại khiêm nhường cầu hiền tài như vậy. Thông qua lịch sử chúng ta hướng đến các tấm gương để học tập. Bên cạnh đó, chúng ta được Hòa Thượng chỉ dạy là chỉ cần chúng ta thành tâm thành ý khiêm hạ, cung kính, tinh tấn và cần mẫn làm các việc lợi ích chúng sanh không chán bỏ, không mệt mỏi thì chắc chắn sẽ cảm ứng với Tam Bảo, Phật và Bồ Tát sẽ cử người đến.

Cho nên, đã từ lâu, chúng tôi không nghĩ đến việc có người làm hay không mà chỉ nghĩ mình có phát tâm làm hay không. Hiện tại ở Lớp học kỹ năng sống tại Tổ đình Phước Hậu, chúng ta chưa biết số lượng chính xác sẽ đến Chùa là bao nhiêu nhưng cho dù một người hay 100 người, mọi người đều tận tình chu đáo và hết sức tùy duyên. Nhưng chắc chắn người sẽ không thiếu, chỉ cần phát tâm chân thành thì Phật Bồ Tát sẽ cử người đến./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!